

30.08.2021

200 tuntia ilman puhelinta

Anna ja Emma luopuivat puhelimesta, tietokoneista ja muista vastaavista laitteista yhteensä noin 200 tunniksi. Miten onnistuu automatka? Entäpä miten tyhjää aikaa täytetään?

Emma: Moikka! Tervetuloo Aamukahvin äärelle. Syksy ja uus lukukausi lähestyy ihan tosi nopeata tahtia. Ja toivottavasti tekin ootte ehtinyt pitää edes hetken lomaa. Me ainakin Annan kanssa ollaan ehditty tovi lomailemaan ja, ja, päätettiinkin käyttää osa meidän lomasta siihen, että testaan miltä tuntuu olla ilman puhelinta ja tietokonetta ja muitakin laitteita. Mulle ainakin oli puhelimesta ja tietokoneesta tullut vähän liiankin tuttuja tässä viimeisen puolentoista vuoden aikana, niin niin tämä oli oikein tervetullut *naurua* tauko siihen. Mutta miten meillä meni ja millaisia filiksiä meillä oli ennen ja jälkeen meidän digipaastoja niin niihin päästään nyt tarkemmin käsiksi.

Intro: Aamukahvi IT-tiedekunnassa, rakkaudella Mattilaniemestä.

Emma: Moikka. Mä oon tosiaan Emma ja mä oon täällä tänään Annan kanssa ja me ollaan molemmat IT Crewlaisia eli IT-tiedekunnan opiskelijalahettiläitä ja vielä tähän elokuun alkuun ennen kuin palataan takaisin opintojen äärelle niin. Päätettiin testata, että miltä tuntuu olla muutama vuorokausi ilman teknologiaa eli viettää tämmöinen oma digidetox ja varsinkin nyt kun viimeinen puolitoista vuotta on opinnot ja työt ja yhteydenpito kavereihin ja läheisiin tapahtunu pääasiassa kaikki verkon välityksellä niin niin tota. Ajateltiin, että ehkä tämmöinen lyhyt *naurua* ihmiskoe on ihan paikallaan, mutta niin miten Anna sulla meni? Millaisia filiksiä oli kun tää idea lähti liikkeelle?

Anna: Moi vaan munikin puolesta. Meni siis tosi hyvin että mullahan tää oli aika semmoinen helppo, koska mä olin suurimman osan ajasta semmoisessa ympäristössä, että missä ei muutenkaan olisi tullut paljon puhelin tai esimerkiksi käytetty, että olin Lemmenjoen kansallispuistossa pyörimässä, mutta tuota odotinkin kyllä tosi innolla tätä, koska oli mielenkiintoista kokeilla, että miltä tuntuu oikeasti olla ihan täysin niinku ilman mitään laitteita. Loppujen lopuksi mä olin joku 110 tuntia ilman puhelinta tai tietokonetta tai mitään mitään tuommoisia laitteita, että mitäs sulla lähti käyntiin?

Emma: Mulla lähti käyntiin vähän pelonsekaisin tunnelmin, koska mä olin tosiaan ottaa noin vähän ehkä tämmöinen toinen ääripää, että mä elin tuota noin tavallaan ihan täällä kaupunkiympäristössä omassa opiskelijakämpässäni ja ja, tuota noin sitten vaan yhdessä kohtaa päätin että että nyt on tota noin. En enää haluakaan enää perjantai-iltana mitään laitteita ja on sitten oli noin 3 ja puoli vuorokautta ilman tuota noin teknologiaa. Täysin alunperin oli suunnitelmissa olla se vähän kauemminkin, mutta sitten siinä huomasi tavallaan sen, että että kuinka vaikea tavallaan oli löytää se niin kuin aika kalenteristasi.

Musta tuntuu, että silleen niinku lauantai-sunnuntai olisi sujunut ihan heittämällä, niinku löytää se aika. Mutta sitten tota noin just kun ajattelin että on vähän pidempää että se on ehkä vähän niinku liian simppeliä. *naurua* Niin sitten huomasin juuri, että kuinka paljon on semmosia niinkun asioita mitä pitää vaan hoitaa verkon välityksellä ainakin vielä toistaiseksi. Niin se oli vähän. Se oli ehkä semmoinen haaste.

Anna: No niinpä. Ja mä luulen, että se on varmasti ollut jos kaupungissa vielä hankalampaa, että itellä oikeastaan ne niinku tavallaan tilanteet, joissa huomasit sitä puhelinta olisi

tarvinnut, niin oli se kun ajettiin Oulusta sinne Lemmenjoelle ja mehän ei sit niinku Oulusta, mä aloitin sen silleen ja se oli niinku maanantain ja sunnuntain välisenä yönä niin kello 12.00 aloitin sen oman digidetoxini niin niin tuota se oli sit hyvä kun tuota ei tietenkään käytetty puhelimen navia ja ja sitten ei käytetty tuota ei kuunneltu musiikkia niinku spotifyn kautta tai mitään autossa ja sitten piti piti ostaa CD-evyjä autoon että on jotain niinku musiikkia ja sitten tota no jossain kohtaa täytyy sitten ostaa myös kartta, koska matkakumppanilta loppui usko siihen että me selvittää mun niinku mun suuntavaisto olla paikan päällä mutta tota mut et se oli tavallaan niinku hauska huomata, että mimmoisia juttuihin sitä oikeasti niinku tarvii.

Ja sitten taas toisaalta oli hauska huomata myös se, että ite tulee käytettyä puhelinta hyvin paljon silloin kun ikään kuin tylsä hetki että tavallaan täytyisikin niinku. Että semmoisissa tilanteissa kun vaikka jotain odottelua tai jotain muuta, niin sitten tulee ehkä selattua jotain uutisia tai jotain muuta tämmöistä, että se oli mielenkiintoista huomata, että tavallaan niinku sitten kun ei pystynytäkään tekemään tätä, niin mitä sitten tekee. Ja mä itse huomasin että mulla lähti ainakin niinku luovuus jotenkin liikkeelle ja sitten tuli niinku hyräilyä kaikenmaailman niinku itse kehittämiä rajoituksia. Kaikkea muuta tollasta, että jotenkin lähtee. Ite huomasin, että niinku luovuus pääsee kyllä valloilleen ja sitten siinä kohtaa kun ei pystynytäkään turvautumaan enää puhelimeen ja semmoiseen niinku tylsyyden tappamiseen.

kahvikupin kilinää

Emma: Mä olisin halunnut tietää enemmän teidän karttaseikkailuista, että miltä se tota noin tuntui tavallaan että ei ollut sitä navigaattoria siinä vaan olikin sitten vaan kartta ja CD-levyt ja mikä CD-levy teillä oli? *naurahdus*

Anna: No me tuota ostettiin, olikohan se Kemin prismasta mistä me ostettiin sitten siellä oli ostettiin Sibeliuksen jotain tämmöisiä mestarin kynästä. Joku tämmöinen tarjouslevy ja sitten sitten tuota. Sitten tuli vastaan Ville Valo ja Agents ja otettiin sekin siitä sitten ja sitten. Lindemannin toi uusin albumi, että hyvin tämmöisiä niinku hyvin laidasta laitaan otettiin sitten musiikkia ja tuota.

Karttaseikkailu muuten oli ihan hauska, että se oli tuota. Oulussa tosiaan mietittiin, että mistä me löydetään lähin apteekki kun oltiin hotellilla ja sitten mietittiin, että ei kai tässä nyt tarvitse pysyä sentään respasta apua, mutta sitten me lähdettiin vaan ajamaan ja apteekki tuli onneksi vastaan, mutta tosiaan mulla oli siis ollut ajatuksena, että meillä oli niinku tämä Lemmenjoen kansallispuiston kartta ja. Siinä oli niinku periaatteessa sen kartan avulla olisi päässyt niinku Pokasta eteenpäin niinku selviytynyt ihan hienosti, mutta kuljettajalta loppui sitten usko mun suunnistuskykyihin sinne Pokkaan saakka, kun tuota hän ajoi harhaan Kemistä Tornioon.

Olishan Tornioistakin päässyt tietysti Pokkaan, mutta tuota käännettiin sitten Tornioista takaisin ja mentiin siitä sitten kohti Rovaniemeä ja Rovaniemeltä kohti Kittilää ja näin että että mulla oli kyllä koko aika reitti selkeänä mielessä, mutta kuljettajalta loppuu sitten usko, niin sitten täytyy mennä ja ostaa tiekartta, mutta se osoittautui kyllä hyväksi hankinnaksi, koska sieltä hän löytää vaikka mitä kivaa nyt sitten, koko Suomen kartta autossa. Ni ei tarvii enää Google Mapsiakaan käyttää.

Emma: *naurahdus* Tulee kyllä ihan niinku lapsuuden roadtripit mieleen, kun muistaa että sillon varmaan vielä vanhemmat käyttänyt sitä tiekarttaa. *naurua*

Anna: *naurahdus* No niin! Se oli jotenkin musta oli ihanaa mennä tollee niinku oikein nostalgisella se, että ei ollut niinku. Radioo ei viitsinyt kuunnella, että sen takia me ostettiin ne CD-evyt koska radiossa aina kun sen avaa niin sieltä ei tullut mitään mitä kuunnella niin tää oli jotenkin ihan mahtava palata tähän niinku että nyt kun joutuukin turvautumaan hyvin rajattuun valikoimaan musiikkia ja ei ole ei ole navia tai mitään että joutuu menemään niinku. Ihan niinku niin se on tosi analogisesti se oli jotenkin niinku niinku tosi hauskaa.

Emma: Eli melkein voisi suositella, että voi seuraavan roadtripinkin ottaa semmoisen niinku analogisella meiningillä ja jättää puhelimet laukun pohjalle ja etsii jostain vanhoja CD-levyjä

Anna: Nimenomaan!

Emma: Tosi hauskaa, että niinku tai kun ei ole itse niinku pitkään aikaan edes pohtinut CD-levyjä koska. Ei ole tullut käytettyä, mutta jotenkin lohdullista tietää, että mitkä niinku myydään jossain.

Anna: Niitä myydään, mutta kyllä on valikoima käynyt ohueksi.

naurua

Anna: Siinä oli kyllä vähän se, että miettii, että olisi pitänyt ehkä ottaa nää niinku jo lähtöpaikassa mukaan, että että tota et niinku et olisi ollut kun sitä musiikki valikoimaan vähän enemmänkin, että oli kyllä käynyt kun mä muistan siis joskus silloin kauan sitten kun niit CD-levyjä hän oli metrikaupalla siellä. Ja nyt se oli vaan semmoinen yksi hyllynpääty niin tuli semmoinen et ”eiks näitä ooenempää täällä”, mutta ei koskaan viimeksi itsekään ostanut cd levyä niin siinä voi ehkä sitten pohtia, että miksei niitä oo.

kahvikupin kilinää

Anna: Olikos sulla niinku vaikeata sitten se, että että kun ei pystynyt pitämään ihmisiin yhteyttä, että koetko sä sen jotenkin hankalaksi? Etenkin kun oli kaupungissa niin oli varmaan niinku. Olisi ehkä ollut se silleen. Tai voisin ainakin itse kuvitella, että itsestä se tuntuisi niinku kaupungissa hankalammalta ainakin nyt kun mulla oli tossa mitä vuorokauden verran puhelin huollossa ja ei pystynytkään sitten olemaan yhteydessä kehenkään, niin sit se oli jotenkin niinku se tuntui hassulta, että eihän se siellä keskellä korkea tunnu oudolta, koska ei sitä nyt välttämättä muutenkaan niin paljon olis ihmisiin yhteydessä. Mutta mutta koetko sä sen kaupungissa jotenkin niinku hankalaksi, että kun ei voinutkaan olla yhteyksissä ihmisiin?

Emma: Mä oon ehkä niin introvertti, et loppujen lopuksi ei niinku ollu ehkä niin haastavaa kun mä ajattelin että. Ja. Sitä kyllä tossa jossain kohtaa mietin, että olisi ihan niinku hyvin voinut sopia jotain semmoisia niinkuin jotain kahvitteluja kavereiden kanssa tai muuta vastaavaa, koska eihän se niin kuin tavallaan haaste tai mikä on päästävä keskustaan tai se, että jos joku tulee tänne kylään niin sopia vaan ajan niinku se on joskus lapsenakin on tehnyt, että että on käynyt vaan koputtamassa kaverin tuota noin kotitalon ovea, niin että ei nyt silleen ollut hirveän paha, mutta tietenkin se että jos niin kun on vähänkään ekstrovertin niinku tuntuuhan se silloin pahalta ja silloin ehkä just kannattaa tehdä jotain niinku suunnitelmia.

Anna: Toi oli itse asiassa toi, hyvä toi pointti tuosta tavallaan niinku kahvitreffien sopimisessa ja tälleen. Koska mä olin ollut mun kaveriin yhteydessä, joka siis asuu Inarissa. Oli tarkoitus, että mennään sitten Lemmenjoelta niinku päästyämme niin siellä käymään ja

meidän ollut tarkoitus mennä sinne perjantaina ja mä olin sopinut että joo että tullaan perjantaina, mutta hän oli onneksi sitten laittanut, että. Että aina saa ilmestyä oven taakse ja tuota me sitten mentiinkin sinne jo torstaina. Ja ekan kerran ajettiin siitä ohi. Katoin niin tuota. No ei ole auto pihassa että en ole kotona, että nyt täytyy keksiä jotain siksi aikaa sitten. Seuraavan kerran kun ajettiin ohi niin oli tullut justinsa pihaan, saanut autonsa ,ja sitten mentiin sinne että hei että ei kai haittaa että tullaan vähän etuajassa.

Siit tuli kyllä semmoinen oikeasti paluu niinku vuosikymmenien taa suurin piirtein, että kun et tavallaan tolleen spontaanisti, koska eihän nykyään. En mä edes muista, koska mä olisin mennyt ihan vaan spontaanisti kellekään kaverille kylään silleen että ”Moi”. Et siis ei niinku tule mieleen, että että jotenkin nykyään se on aina se, että kauhea aikatauluttaminen ja että no milloinka sinulle sopii, että no joo ei käy minulle tämä aika ja että niinku tosi että siitä on tullut jotenkin tosi. Tavallaan semmoista suunniteltua ja jossain määrin ehkä monimutkaistakin, ku sitten just silloin aikaisemmin se oli sitä, että. Ilmestyi vaan oven taakse terve. Niin se oli. Se oli ihan virkistävä paluu.

Emma: Et ehkä tämä onkin ollut enemmän tämmöinen niin kuin ei niinku digipaasto vaan niinku nostalgiaa *naurua*

Anna: *naurua* Nostalgia-trippi 90-luvulle kyllä.

Emma: Niin toi on kyllä semmoinen hauska havaintoja ja se että. Että jos olisi vähän niinku ehkä kyllä niinku. Että en koe sitä niinku mitenkään ongelmaksi, että voisi niinku sopia, että hei että nähdään vaikka kahdelta kompassilla tai tai muuta vastaavaa, koska et sä siihen loppujen lopuksi puhelinta tarve tarvii vaan rannekellon. Mihin muuten mun piti käydä vaihtamassa ennen tätä patterit, koska huomasin että on totta. Mulla on tyyliin kolme rannekelloa ja kaikista oli niinku viimeisen puolentoista vuoden aikana ilmeisesti loppunut paristot, kun ei oo tullut käytettyä.

*naurua’

Anna: No mähän unohdin oman kerron tässä mä en löytänyt tai niinku lähdettiin reissuun, niin mä en löytänyt sitä semmoisena. No en mä sit varmaan ole niinku mä en varmaan tiedä sitten mitä kello on, että sitten mä aina matka kumppanilta kyselin et mitä kello on *naurahdus*

kahvikupin kilinää

Anna: Tuli tosta heräämisestä mieleen, että mä en tiedä onko sulla tapana selata puhelinta ennen nukkumaanmenoa? Et jotenkin itsestä tuntuu tavallaan se, et et tuota että kun ei olekaan sitten semmoista niinku perus nukkumaanmenorutiinia, että mä huomasin tämän nyt niinku ehkä tossa mun tässä ei-niin-vapaaehtoisessa vapaaehtoisessa tuo minidigipaastossani, niin mä huomasin sen, että oli jotenkin tosi orpo olo kun ei voinutkaan juuri ennen nukkumaanmenoa niin vähän selata puhelinta tai pelata jotain turhanpäiväistä peliä, että niinku huomasiks sä siinä sellaista, että onko sulla ollu semmonen tapa ylipäättään vai oletko sä rauhoittanut ennen nukkumaanmenoa niinku muutenkin, että se puhelin laitetaan hyvissä ajoin ennen nukkumaanmenoa pois?

Emma: Siis on ollut tapa. Mä oon niinku yrittänyt päästä siitä eroon, koska sen niinku huomaa, koska se oli ehkä niinku varsinkin talvella semmoinen mitä niinku mä tein tosi paljon ja se niinku koska ulkona on jatkuvasti pimeätä ni sit niinku jos jossain kohtaa meni niinku päivärytmi ihan ihan sekaisin.

naurua

Emma: Ja sit tietenki varmasti siinä kun tulee niinku että ei se varmasti se valokaa niinku hyvää tee rauhoittumiselle. Et mulla nyt tietenkin puhelimessa on semmoinen niinku rauhoita elämä -tila tai muuta vastaavaa mikä niinku vaihtaa niinku mustavalkoiseksi mun näytä niinku johonkin kellonaikaan olisko kymmeneltä ja sitten taas aamulla seiskan jälkeen takaisin värin lisäksi, että mun kaveri joskus keväällä puhui siitä, että se on niinku vaihtanut puhelimensa sellaiseen tilaan, että että outoa kun muuttuu aina mustavalkoiseksi. Sit mä ajattelin että voisi itsekin koittaa.

Niin silloin ehkä vähän niinku estänyt sitä, että ei niinku enää messut meidän käydä siellä niinku semmoista extra puolta tuntia tai tuntia.

nauura

Emma: enää kun on päättänyt, että nyt menee nukkumaan tai ei ala lukea niinku mitään. Taino uutisia nyt kyllä lukee mustavalkoisenakin, mutta kaikki semmoinen niin kuin sisältö missä yleensä olen värejä niin siis sitä ei niinku sitten sitä ei ehkä kuluta niin herkästi niin se on ehkä niinku vähän rauhoittanut sitä mun kohdalla. Ja oli se vähän se nukkumaanmeno vähän niinku silleen orpoa kun ei ollut sitä puhelinta. *nauura* Mut. Sitten tuota näin. Luin taas vaan vähän lisää kirjoja, niin kyllä siihenkin nukahti.

Ei ehkä yksi rauhallisesti kuin ajattelee että metsän ääniin, mutta melkein. Ikkuna oli tosin auki, niin sitten siellä kuuluu vähän semmoisia niinku liikenteen ääniä, mutta se ei ehkä ole niin rauhoittavaa kuin luonto.

naurahduksia

Anna: No ei se välttämättä oo, mutta lukeminen kyllä kuulostaa sinänsä tosi hyvältä ja semmoiselta niinku, rauhoittavalta, että mullakin oli itseasiassa kirja tuolla mukana, mutta mä en saanut sitä avattua. Että eilen sitten tämän pakollisen minipaaston niin myötä niin aloitin lukemaan sitä, koska tuntuu niin hassulta kyllä, että jotain täytyy tehdä tässä vielä ennen nukkumaanmenoa, mutta. Mutta tota olen itsekin monesti miettinyt, että pitäisi ehkä yrittää niinku rauhoittaa se nukkumaanmeno silleen vaik just lukisi jotain kirjaa, mutta sitten se jotenkin se puhelin etsiytyy siihen käteen ja sitten mä selaan uutisia tai sitten luen Wikipediaa tai jotain muuta tämmöistä *naurua* tosi hyödyllistä. Ei sillä siis, kyllähän Wikipedian lukeminen voi olla tosi hyödyllistä, mutta ehkä sitä nyt niinku vois lukee just jotain kirjaa, että saitte nyt tavallaan niinku puhelimenkin valon siitä silmistä ja että vaikka mullakin on siinä semmoinen sinisen valon suodatin, totta kai, mutta että en olisi tässä tuota mustavalkojuttuu koskaan kokeillutkaan. Mä en toki tiedä syövyttää sitten kun sä jos lukee Wikipediaan, koska se on jotenkin mustavalkoinen niin paljonko siitä on sitten iloa?

naurua

Emma: Niin.

Anna: Se ei veis sitä nautintoa pois kuitenkaan.

naurua

kahvikupin kilinää

Emma: Kyllä on tässä niinku tullut viimeisen vuoden aikana silleen niinku ihan naurettavan paljon oltu vaiks tietokoneella ja puhelimella ja kuitenkin vähän silleen epäilen että vaikka nyt niinku olisikin lähiopetusta, niin niin silti ehkä niinku jää niinku laitteiden niinku ylikäyttöä että just katoin jostain niin kuin semmoisia niin kuin suurimpia numeroita *naurua* viime vuodelta, niin kyllä niinku ylitti 12 tuntia ja niinku varsinkin talvella ne että kuinka paljon ollut vaikka tietokone niinku päivällä käytössä. Niin kyllä se oli vähän järkyttävää että.

Anna: *naurua* Mä en oo uskaltanut koskaan ja katsoa näitä, että paljonko niinku tulee käytettyä, että en varmasti ole niinku ns. pahimmasta päästä. Mutta kyllä mä luulen, että mä käytän esimerkiksi puhelinta ni huomattavasti paljon enemmän kuin mitä mä haluaisin,

Emma: Mm-m.

Anna: Vaikka mä en saa niinku missään sosiaalisen median kanavissa niin. Ja siltikin jotenkin siis se Wikipediaa ja utiset on vaan jotain niistä mitä ei vaan voi vastustaa. *naurua*

Emma: Kutsuu luokseen.

Anna: Kyllä.

naurua

Emma: Niin. Ja niin, vaikka ne numero kuullaksesi tosi pahoillani siitä, niinku aloin miettii just se että on vaikka niinku ollu 8-9 tuntia päivässä niinku opintojen ja töiden takia ja sitten just tuota noin illalla jos on ollut jotain harrastuksia niin sitten nekin on tapahtunut yleensä verkon välityksellä, jotkut niinku tapaamiset niinku nopeasti tavallaan tulee se niinku se puol vuorokautta niin täyteen kun miettii niin silleen. *naurahdus* Ei tiedä mitään huolestuttavaa, mutta varmaan huolestuttaa

naurua

Emma: Niin niin ihan niinku senkin kannalta. Niinku mukavaa huomata se, että niinku ei loppujen lopuksi niinku ei nyt niinku hirveän riippuvainen ole sitä niinku teknologiasta että niinku sitä pystyisi varmasti niinku helposti myös vähentää jos vaan niinku näkis sen vaivan. *naurahdus*

Anna: No niinpä. Ja siis itse kyllä huomasin myös sen, että loppujen lopuksi niinku mihin sä älypuhelinta tarvitsee, niin se on loppujen lopuksi aika vähän asioita mihin sitä ihan aidosti tarvitsee siis sillä tavalla, että niinku mikä on semmoista oikeasti tarpeellista käyttöä. Esimerkiksi kun nyt uskoisin, että just joku navigointi ja tällöinen niin se on ihan se tulee siihen niinku ihan silleen semmoista mukavaa helpotusta, mutta niinku ja esimerkiksi jos kaikki tällöiset selvität vaikka että missä joku paikka on tai tai jotain tällöistä, mutta niinku että loppujen lopuksi ei sitä niinku. Ei sitä niinku oikeasti tarvitse niin paljon mitä sitä tulee ehkä käytettyä.

Tai ainakaan itse en koe tarvitsevani et se mun mun käyttööni ei välttämättä ole semmoista niinku suinkaan tarvekäyttöä, vaan se on ehkä enemmän just sitä sellaista myöskin tylsyyden täyttämistä, että kyllähän sitä voisi yrittää täyttää sitä tylsyyttä jollain muullakin.

Emma: Jep!

Anna: Että kyllä itse varmasti niinku pyrin ehkä jatkossa vähentämään sitä käyttää ja voisi ehkä just ottaa tollasen että. Niinku illasta rauhoittaa jo useamman tunnin ennen nukkumaanmenoa niin silleen että pistää kaikki puhelimet ja tietokoneet kiinni. Ei välttämättä tietokonetta, jos haluaa pelata tai sitten tai telkkaria, että jos haluan katsoa jotain ohjelmaa. Et eihän tässä nyt niinku ihan askeettiseen lähdetä sentään.

kahvikupin kilinää

Emma: Jos niinku miettii jatkoa niin niin en et ehkä niinku silleen yli kahta päivää pysty. *naurua* Että tietenkin voi miettiä just jossain niinku syksyllä et oisko taas niinku viikonloppuna lauantai ja sunnuntai ilman niinku elektroniikkaa mut musta tuntuu et se niinku arkipäiville on tosi vaikea niinku yrittää järjestää sitä aikaa, varsinkin jos ei oo niinku lomaa itsellä että siitä pitää sumplia jotenkin niinku enemmän sitä omaa arkea. Tai kandin kirjoittamista.

naurua

Emma: Niin tuota..

Anna: Siis mitä? Eikö olla perinteistä kirjoitus konetta siellä, millä sä kirjoitat kandia?

naurua

Emma: No mä pohdin tätä, mut sit mä totesin, että ehkä kukaan ei halua lukea sitä sellaisessa muodossa.

naurua

Emma: Joo.

Anna: Mut joo toi on kyllä ihan totta että kyllä se arkena olisi varmasti huomattavasti hankalampaa, että sillein lomaillessaan se on on aika paljon helpompaa tehdä, että kyllä se mä en mä en tiedä miten onnistuisi opiskelu ja työnteko niinku ilman. Ilman elektroniikkaa, teknologiaa, niin miten se olisi mahdollista.

Mutta kyllä itsellä ainakin jäi semmoinen, että kyllä täytyy joskus kokeilla tehdä toi uudestaankin ja mä haluan ehdottomasti kokeilla tehdä tuon seuraavan kerran kaupunkiolosuhteissa, että näen että miten se sitten luonnistuu, koska mä väitän että toi metsässä. Metsässä tota digidetoxin pitäminen, niin se on vähän liian helppoa, ehkä jopa.

naurahduksia

Emma: Joo siis kyllä niinku ehdottomasti niinkun uudestaan ja just miettii sitä, että niinku. Miten voi ehkä vähän vähentää, koska kyl niinku tossa huomasi että kuitenkin. Niinku siihen niinku tavallaan tyhjään aikaan keksii kyllä ihan varmasti muutakin ja mulla on kans ehkä vähän on ollut semmoinen paha tapa niin kuin hankkia kirjoja ja jättää ne lukematta

naurua

Anna: Niinpä.

Emma: Koska kyllähän viime vuosina ollut silleen niinkun omalla tavallaan raskas, kun kaikki

on tapahtunut niinku verkon välityksellä, niin ei oo ehkä ollut semmoista niin kuin elämää tietokoneen ulkopuolella. *nauraa*

Anna: Joo, ja itse kyllä pystyn kanssa helppo, niinku, ehdottomasti suosittelemaan, että on se ainakin kokeilemisen arvoista ja sittenhän sitä näkee, että kuinka pahat vieroitusoireet kullekin tulee, mutta oli oli silleen kyllä tosi tosi virkistävää ja täytyy kyllä ehdottomasti kokeilla uudestaankin että. Ja jotenkin tosi nostalgista myös, se oli siinä ehkä se niinku yksi hauska puoli.

kahvikupin kilinää

Emma: Sellaisia fiiliksiä ja tunnelmia tällä kertaa. Meillä on nyt syksyllä tulossa paljon mielenkiintoisia podcast-jaksoja, niin kannattaa ehdottomasti laittaa seurantaan ja missä sitten ikinä meillä kuunteletkin niin tämän alustan lisäksi meidät löytää instagramista @jyu.it ja sen lisäksi meille voi myös laittaa sähköpostii itcrew(a)jyu.fi. Mutta kuullaan taas ensi jaksossa, moikka!